

Poletucha má starosti

Říjen 2024, inspirováno pohádkou Martina Hřebíčka, kterou před dvaceti lety vykládal našim dětem. Vysvětlení pro ty, co to čtou v angličtině: V češtině jsou různá slova pro různé druhy veverek, ale translator to překládá všechno jako veverka. Tady je to poletucha, létající veverka, ta co má blány mezi packami a dokáže plachtit.

U lesíka na kraji sídliště zastavila červená dodávka, boční dveře se otevřely a ven vyletěla šedivá poletucha. Letěla způsobem pro létající veverku velmi neobvyklým – ocasem napřed. Udělala dva kotrmelce a rozplácla se jak dlouhá tak široká na krajnici.

„Padej ty potvoro,“ nepřítelně na ni křičel z dodávky nějaký chlap, kterého nebylo vidět.

„Já ti dám spouštět se s cizíma veverkama! To já svejm veverkám netrpím. Já chovám jen čistokrevný veverky.“

Poletucha se převrátila, postavila se na všechny čtyři a zatřepala hlavičkou. Řidič zařadil rychlost a poletucha jen tak tak uskočila před oblakem dýmu. Bylo slyšet, jak si pro sebe něco mumlá.

„Co je ti po tom, s kým chodím, ty nádivo. To si říkáš chovatel, ty příšero? Nechat mě tu chudinku poletuchu samotnou a opuštěnou! Za chvíli bude zima a kde já teď mám shánět oříšky a vůbec? Vždyť tady nic neroste!“

O kousek dál byla u silnice autobusová zastávka. K zastávce přijel autobus, ale nikdo z vstupujících si nevšiml, jak poletucha vyskočila na větev a zmizela mezi žlutnoucím listím. Les byl ještě menší, než to vypadalo od silnice. Byl to obyčejný sídlištní lesík zaneřáděný papíry a plechovkami od piva. Sloužil hlavně jako promenáda pro psy a příležitostný záchod pro lidi. Poletucha ho měla oběhnutý za chvíli. Našla jen několik straších hnízd a spoustu lidského nepořádku. Veverky tam nebyly žádné. České zrzavé veverky neměla moc ráda, protože měla pocit, že nad ní, sibiřskou poletuchou, ohrnují nos. Ale teď by tam nějakou ráda měla, aby nebyla tak sama. Moc si s tím ale hlavu nelámala, protože její hlavní starostí bylo zařídit se na zimu.

Našla si vykotlanou břízu, jejíž otvor částečně zahradila kusem plastové lahve a u popelnic našla vyhozenou bundu, z jejíž rozcupované podšívky si udělala teplý pelíšek. Ale co s jídlem? Oříšky žádné, kůra nahořklá, semínka vyzobaná od ptáků.

Přes lesík vedla vyšlapaná pěšinka, po které si lidé zkracovali cestu do supermarketu. Veverka si lámala hlavičku s tím, co to ti lidé pořád nosí. Náhodou na to přišla, když se nějakému pánovi utrhl ucho a obsah tašky se vysypal. Poletucha pak našla v křoví zakutálenou cereální tyčinku, která vůbec nebyla špatná. Bylo jasné, že těm taškám bude muset trochu pomoci. Neslyšně sletěla z větve jako duch a posunula nic netušícímu chodci čepici přes oči. To by v tom byl čert, aby nezakopl a něco nerozsypal. Také stačilo zavazit drápkem o igelitku a když byla pořádně nacpaná, roztrhla se jako nic.

Na sídlišti se začalo říkat, že v lesíku straší a místní činští obchodníci si ustrašeně povídali, že do křoví se nastěhoval liščí démon. Lidé se začali cestičky vyhýbat a veverka měla zase hlad. Jen jedna stará paní, paní Jelínková raději

riskovala setkání se strašidlem, než aby lesík obcházela. Poletucha ji dlouho nechávala na pokoji, protože paní Jelínková nosila opelichaný kuní kožich, z jehož límce se šklebila zubatá hlavička s korálkovými očima a veverka se jí bála. Navíc paní Jelínková nosila jen velmi malé nákupy.

„Kam to lidé na ty dobroty chodí?“ přemýšlela poletucha. A rozhodla se to vyzkoumat. Jednoho dne, to už začalo studeně foukat, vytáhla paní Jelínková ze skříně kuní klobouk a oklepala z něho naftalín. V tu chvíli dostala poletucha nápad. Počkala si na větví na paní Jelínkovou a lehounce se snesla na její klobouk. Hlavičku si položila na krempu, vycenila zuby a tvářila se, že ke klobouku patří. Když poletucha přistávala, zazdalo se paní Jelínkové, že se jí vítr pokouší shodit klobouk z hlavy.

V supermarketu přeskočila poletucha na polici s cukrovinkami, oříšky a hrozinkami. Vzala do tlamičky sáček a rozběhla se za kloboukem. Když paní Jelínková vybírala sušenky k čaji, poletucha přeběhla po regále a zase nastoupila.

Paní Jelínkové bylo divné, že po ní lidé nějak divně koukají a paní pokladní jí řekla, že má pěkný klobouk. Při cestě z obchodu se paní Jelínková zahlédla ve skleněných dveřích. Sundala si klobouk a prohlédla si vyděšenou poletuchu, která držela sáček oříšků a snažila se nemrkat. Paní Jelínková si duchapřítomně klobouk zase nasadila a důstojně odkráčela k lesíku.

Druhého dne, již poletucha na paní Jelínkovou čekala a šly nakupovat. U pokladny paní Jelínková zaplatila o jeden sáček oříšků víc a odnesla zase veverku do lesíka. To se několikrát opakovalo a s blížícími se vánoci bylo stále chladněji.

Veverce se v lesíku nijak zvlášť nelíbilo. Ve větrném počasí tam poletovaly špinavé papíry a na její vkus tam bylo příliš mnoho psů. Rozhodla se, že se přestěhuje. V lese způsobně vyskočila z klobouku na větev, ale na konci pěšinky si počkala na paní Jelínkovou a zase jí hupsla na klobouk. Doma poletucha přeskočila z klobouku na věšák a schovala se pod šálu. Že má doma poletuchu, zjistila paní Jelínková až večer, když veverka vylezla z úkrytu, skočila na skříň, ze skříně na lustr a ten se i s hříšnicí a velkým řinkotem utrl. Dříve než ji paní Jelínková stačila chytit, vyběhla poletucha po záclonách a odplachtila otevřenými dveřmi do ložnice.

Bydlet s létající veverkou v sídlištním bytě není nic jednoduchého, ale paní Jelínková se opravdu snažila. Sundala lustry a svítila holými žárovkami. Vázy a obrázky, tedy ty které zůstaly celé, zamkla do skříně. Koupila sadu plastového nádobí a vyměnila záclony za žaluzie. Pak si na internetu našla, co taková veverka vlastně žere a ve zverimexu objednala veverčí granule. Veverka se na oplátku naučila chodit na králičí záchod s pilinami a když na ni paní Jelínková pískla, přistála jí na rameni. Ze staré šály si udělala na knihovně pelíšek.

„Uděláme si pěkné vánoce,“ říkala paní Jelínková poletuše na svém rameni.

„Jen my dvě holky a nic nám nebude scházet.“

Zdalo se, že poletucha svoje starosti vyřešila. Jen zbývalo zjistit, co řekne paní Jelínková na malé poletušky, které se mají narodit již každým dnem.